

Riječ

TRI PJESNIKA I JEDAN ESEJ

U ovoj rubrici donosimo mali izbor pjesama iz pjesničkog opusa troje gračaničkih pjesnika: Nisvete Kantardžić Emine, Safeta Begovića i Muhameda Dautovića. Riječ je o pjesničkim individualnostima koje se po nekim specifičnim motivima izdvajaju od ostalih članova književne radionice gračaničkog "Preporoda". Možda je to specifična aroma gračaničke čaršije, posebni osjećaj vjere, prolaznosti života itd.

Učinilo nam se da u ovom broju našeg časopisa upravo njih troje mogu reprezentovati poveću grupu gračaničkih pjesnika i književnika, bolje reći ljubitelja lijepe književne riječi, starijih i mlađih, različitih književnih interesovanja i dometa - od "veterana" sa po desetak i više objavljenih knjiga i knjižica, pa do poletaraca tek sa pokojom pjesmicom objavljenom u lokalnim medijima, od zapaženih umjetničkih uzleta, do bezvrijednih mucanja, od vrijednih knjiga do bezvrijednih tiškotina...

Prilika je da skrenemo pažnju na fenomen hiperprodukcije štampanih knjiga i knjižica sumnjivog kvaliteta - kvazi književne i kvazi naučne provenijencije, na pojave skribomanije... ponekad bez smisla i bilo kakve vrijednosti, naravno, ne samo u Gračanici, već širom ovih naših, što neki pjesnik reče, postmodernih prostora. Uz konstataciju da svako ima pravo štampati sve što osjeća i želi (demokratija je, druže), pravo pitanje je ipak ko ovjerava prolaznost svih tih tekstova do čitaoca i kakva je u svemu tome uloga i odgovornost recenzenata (pa ma ko to bio), moralna prije svega? Budući da je to i suviše veliko pitanje za ovaj mali okvir, da čitaoc ne bismo ostavili baš bez ikakvog odgovora, odlučili smo se da u ovoj rubrici objavimo mali esej našeg urednika Atifa Kujundžića pod naslovom "Pjesnik Hajrija Bećirović ili nadobudni foli-

**OMER HAMZIĆ:
TRI PJESNIKA I JEDAN ESEJ**
**PJESNICI: SAFET BEGOVIĆ, NISVETA EMINA
KANTARDŽIĆ I MUHAMED DAUTOVIĆ**
**ATIF KUJUNDŽIĆ:
PJESNIK HAJRIJA BEĆIROVIĆ ILI NADOBUDNI
FOLIRANT**
NOVE KNJIGE

rant”, kao školski primjer kako treba progovoriti o nekom književnom/neknjiževnom tekstu ili književnoj/neknjiževnoj pojavi – bez uvijanja, pošteno i bez trunke zloradosti i kritičkog cjepidlačenja, dobronamjerno, ali beskompromisno “do koske”, argumentovano, i pedagoški poučno za svakog ko želi da se bavi, neko je rekao, tim šejtanskim poslom – isuviše ozbiljnim da bismo se s njime zezali. (O.H.)

Safet Begović

NOĆ PRED BAJRAM

Iz zidova naše kuće
Čujem dovu pradjedova i djedova,
zategnutost u avazu,
na obrazu stoji šaka moga babe.
Vezuju se one niti što postoje
Vjekovima.

Od bajrama do bajrama
Moja mama prosljeđuje.

Nikad vrijeme nije stalo
Tiho zvoniš jasinima. O, mahalo.

Mirišeš po halvama i halijama,
Sa kašike pekmez sjaji,
To što traje zlata vrijedi,
Ono gore pred mjesecom
Zvijezda sjedi.

U pročelju toga vrta
Mi smo kao ahmedija razastrta
Širom neba.

Sutra će se kurban staviti
Na siniju za podijeliti u tepsiju.
Naša tijela miris kriju od
Sapuna.

Štale su se umirile,
i snahe bi izvirile
da bi hizmet napravile
u tom danu kad tekbire

donosimo.

Nisveta Emina Kantardžić

STVARNOST SNA

Dostići stvarnost,
zgrabiti svoje sada.
Makar, ne želi
biti zgrabljeno!

U istom trenu,
čežnja je izmicanje.
Koje, možda,
neće uspjeti.

Tamo,
gdje se predaje čovjek,
stvarnost se i sama predaje.
Kako sada,
tako odvajkada.

NOĆ GRLI SAMOĆU

Nada,
vječno mlada,
ni noću ne spava.
Samoća,
uvijek sama,
nadu obuzdava.

Ponor noći je bezdan.
Iznutra i izvana gledan.
Kako se manje nadam,
sklonija sam da padam.

Čovjek je iskra.
Zgasne u tmuni.
Šta je Život?
Srce u grudima.

Noć grli samoću.
Nada grudi nadima.

MAJKA

Majka je Žena

koja Me Voli.
Osoba koju
Moj Život boli,
otkako krenuh
u Svijet.

Majka je Smisao
kojim Cvjetam.
Bol kojom opstaje
Nada Svijeta,
najviše
što mogu dat.

Majka je
Beskonačna
Životna Zraka.

ODLIČJA LJETA

Putuju niti paučine
svijetle i lahke
ispod šume.

I
padobrani od maslačka.
Mirisi cvijeća
ulaze u me.

Na mojoj haljini
i mome licu
zlatni prah
sanja leptiricu,
krila joj filigran.

Oči mi ispuni svjetlost.
Nebo je čista Svetost.
Sunce je zlatni dah.

Tako dolazi zrelost.
Evo me,
primam dar.

SAHAT-KULA PONAD GRAČANICE GRADA

Bože,

tako dugo!
A,
isto i sada!
Stoji, kuca, bdije,
ponad moga
GRADA.

Sahat-kulu
iznad
Gračanice,
prepoznaju
i
nebo
i
ptice.

I svi ljudi
iz ovoga Grada,
sebe vide,
kao
Kulu
sada.

ČARŠIJA

Čaršija je kao duša:
što ne čujem,
ona
sluša.

Čaršija je kao dan:
ovom Gradu
um
i
san.

To je srce koje kuca,
da se razum
ne potuca.

STANITE SATOVI

Stanite satovi,
nebeski atovi.
Ptice se,

pjevice,
čuju.

Stanite atovi,
nebeski satovi.
Tu,
ljudi Život kuju.

Stanite satovi
nebeski atovi.
Jer,
pjesmu zapisuju.

Stanite satovi,
lipe cvjetaju,
ljudi se
u mirisu
sretni,
sretaju.

STARA FOTOGRAFIJA

Gledaju me otac i majka.
Zid ispod slike,
postaje bajka.

Vijuga šara
koju vlaga stvara
i
priča teče.
Odmiče veče.

Ne bi trebalo
čuvat fotografije.
Na pamćenje,
duša,
samo ima tapije.

Ugasim svjetlo.
Zatvorim kapije.

ZAGRLJAJ NA ŽELJEZNIČKOJ POSTAJI GRAČANICA

Sada su tračnice
sjaj u sjećanju.

Dolaze sjaktave
pored Rijeke.
Iz nedogleda.
Iz daljine.
Iz daleke.
I,
odlaze
u nedogled.
Idu niz rijeku.
U
daljinu.
U
daleku.

Lokomotiva
sada miruje.
Dolazak vlaka,
niko
ne
proviruje.
Fenjeri su skinuti davno.

Dvorište asfaltirano.
Ravno.
To što pamtim je davno.

ELEMENTI ZA IDILU

1.
Grad u bijelom,
snježnom ruhu,
čuvam kao sjaj u duhu.
Čuvam vitka minareta
koja svijetle
ponad svijeta
i
ezan
u
sluhu.
Ali ptice, ali ptice,
ispod strehe šćućurene,
muče mene.

2.
Na sredini bašče orah,
širi moćne bijele grane.
Misli moje već odavno

o njegov kače prazne dane.
Sad,
bjelina dane briše.
U njima me nema više.

3.
Jasmin, ružu
i
jorgovan,
nadvisuje zelen bor.
On se ne da. Baš je zoran.
Bjelina ga samo krasí.
Još on može da me spasi,
pun snage i horan.

4.
I noć dođe. Vedra neba.
Zvijezde trepte. Krošnje šute.
Dok mraz steže,
zima reže i presijeca pute.

Čekat ću do proljeća.
Proljeće mi treba.

Muhamed Dautović

NE DAM TE PJESMO

Stablo je kostur,
listovi riječi,
korigenje pouka.
Ne dam te pjesmo zaboravu
u inat svijetu.

Kada dođu,
nešto uvijek donesu.
Pitanjima,
nikada kraja.
Dobrota dobroti služi.
Ne dam te pjesmo zaboravu,
moja si ma kakva bila.

Tekućina,

tijelo, zemlja.
Tajna što se
svjetlu ne da.
Ne dam te pjesmo zaboravu,
čuvam te za svoju dušu,
ogledalom isklesanu.

NE BUDI SNENE ILUZIJE

Ne budi snene iluzije,
smrt pred vratima čeka.
Sramota ulicom pleše,
veseo tvrđica
pažljivo mjeri ćar.

Ne budi snene iluzije,
ravnodušnost nas bestidno kori,

Prezir saučešću i pruženoj ruci,
ljubav posrće
na izmaku snaga.

Ne budi zaspale iluzije,
ionako nas žigošu.
Ovo malo slobode
omogućit će da radost prođe.

Ne budi zaspale iluzije,
pusti san da mirno plovi
Sve i tako mora da ode.
Ova zemlja za blagostanjem vapi.

ZALUDNA PJESMA

O zabludo,
naivna i tvrdoglava!
Zašto me mučiš zaludo?
Zašto me noć provjerava?

O zabludo,
mučiš me, truješ me
zaludo.
Zašto te snijem,
zabludo,
s mišlju da živim
zaludo?